

Publicerad 2016-03-22 17:12 av Mia Popiana

Bidrag till tävlingen #wordwork

Liv under arbete

De frågar: "Vad vill du göra?"

Hon svarar: "Jag vill skriva."

De frågar: "Vad kan du göra?"

Hon svarar: "Jag kan skriva."

De säger: "Det finns en ledig tjänst som kallskänka på Café Hörnet. Du kan börja på måndag."

Hon är allergisk mot räkor. Det svider.

På Café Hörnet lär hon känna Gryningsfolket. De flyktiga skuggorna som kör oss till jobbet, packar upp våra matvaror, ger frukost åt våra barn och vakar över våra föräldrar. Hon ger dem dagens första kopp kaffe och ser livet gry i deras ihåliga blickar.

Och hon lär känna Skymningsfolket. De flyktiga skuggorna som kör oss hem från jobbet, scannar våra matvaror, nattar våra barn och vakar över våra föräldrar. Hon ger dem dagens sista kopp kaffe och ser livet skymmas i deras ihåliga blickar.

Om detta skulle hon kunna skriva. Om detta borde hon skriva. Men det är någonting med orden. De drunknar i slamret från odiskade bleck, gömmer sig i rädslan över att förlora fingrarna i den skyddslösa skärmaskinen. De fastnar i ryggslutet, på samma ställe som smärtan från nio timmar på ett betonggolv och i magen, på samma ställe som nio timmar utan att gå på toa (Pinkas får du göra på fritiden). De står inte att finna i citronsaften i självspruckna händer och inte i brännblåsorna från cappuccinomaskinen. Inte i obetald övertid och inte i hotet om sparken om de går med i facket. Inte i kaffet som är rättvisemärkt och inte i chefen som inte är det. Så det enda hon skriver är matsedeln. Med små hjärtan istället för prickar över i:na så att det ser trivsamt ut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mia Popiana med Poeter.se id #44034 innehar upphovsrätten